

munkatársa már a kezdetektől járta az országot, elment a legeldugottabb helyszínekre is. Hírt adott „kihálásra ítélt” falvakról, beszélgetett paraszt emberekkel, fizikai munkásokkal és értelmiségiekkel, írókkal, művészekkel egyaránt. Fáradhatatlanul utazik országhatárokon belül és kívül, mert nem országban, hanem nemzetben gondolkodik. Elmegy a határon túl élő magyarokhoz a Felvidékre és Erdélybe, de Csángóföldön is találkozunk vele. Hírt hoz és reményt visz magával.

A díjat *Szervátiusz Tibor* Kossuth díjas szobrászművész, a díj alapítója adta át az ünnepelteknek.

Frigyesy Ágnes

* * *

Az 1956-os forradalomra és szabadságharcra emlékezünk

Juana De Barbourou (Uruguay)

Prológus

Ezen a csupa csillag és csupa rózsa délamerikai karácsony éjszakán eloltottam karácsonyfámat, hogy Veled lehessen mártír Magyarország, hogy legalább szimbolikusan egy legyek a Tied közül, egy asszony, aki imádkozik múltadért és jövőd sorsodért, egy asszony, aki ugyan nem fegyvert tart kezében, hanem lantot és aki soha nem átkozódik, hanem énekel. De most, amikor vérzel és kínoznak, most, amikor mindenki, aki szereti a nagy emberi erényeket, úgy közeledik Hozzád, mint a megfeszített Krisztushoz. Itt térdelek sötétbe borult hazámban és kérem a soha el nem maradó isteni igazságszolgáltatást, könnyörgöm Hozzád először életemben, hogy vértelen sorok haszontalan faragójából változtasson katonává a Te soraidban.

Mennyire szeretünk Téged Magyarország! Az édes ifjúságtól kezdve, amikor álmunk voltál a ligeti és tabáni fák alatt, a Duna partján, amikor megnyerted szívünket boldog és romantikus varázsoddal.

Mennyit nőttél és mennyi hősiecs harcot vívtál azóta szabadságodért. Nagy szerelmesed vagyok, büszke felséges értékeidre és megronthatatlan méltóságodra. És szent vagy Magyarország, rettenhetetlenül dicsőséges, halántékon a töviskoszorúval, mint a Megváltó a Kálvárián. Példája vagy azoknak a népeknek, melyek többre becsülik a halált a szolgaságnál, az éhséget a becstelen megadásnál, a véres harcot a lakójok jóltáplált gyávaságánál.

Ezerszer szeretett Magyarország, akiért annyit sírunk, fogadd el szívemet és ha tudod, változtasd fegyverré, vagy villámmá.

Montevideo, 1958. december 24-én.

Spanyolból fordította: Keleméry Tamás

(Megjelent a *Gloria Victis*, A magyar október költői visszhangja a nagyvilágban című kötetben 1986-ban, Bécs-Münchenben, a Nemzetőr harmadik kiadásában)

* * *